

Blues, en misschien water, welkom binnen de dijken

Het water was gekomen en de muziek was weg. In het verlaten New Orleans van september 2005 was vooral de stilte opvallend. De bruisende stad van de jazz en blues, zonder permanente melodie?

Deze onwerkelijke situatie duurde niet lang. Een nieuwe tv-serie op de Amerikaanse betaalzender HBO laat zien hoe de musici en de klanken drie maanden na de orkaanramp aarzelend terugkeerden. *Treme* heet de aangrijpende serie, uitgesproken als 'truh-mee', naar een zwarte wijk boordevol muziek.

Sinds de overstroming na de orkaan Katrina is het water weggebleven. Maar in de stad klonk vorige week een oproep om het water - net als de jazz - weer toe te laten binnen de verzwaarde dijken.

Als experts zijn de Nederlanders sinds 2005 betrokken bij het watermanagement. Door de jaren heen zijn er 'Dutch Dialogues' gehouden in de Big Easy. Vorige week was de derde. Een van de conclusies: 'Gek genoeg kan het binnenlaten van meer water in de stad juist voor de oplossing zorgen.' Planning en bouw moeten met watermanagement worden geïntegreerd. Terwijl velen in New Orleans het water zien als vijand, dient het een partner worden. Samenwerking in plaats van strijd.

New Orleans is dit jaar toch al veel in het nieuws. In februari won de lokale American Footballclub (Saints) de landstitel, wat tot een volksfeest leidde. Tegelijkertijd werd een nieuwe burgemeester gekozen; voor het eerst sinds 1979 een blanke (Mitch Landrieu).

En terwijl de Nederlanders er vorige week over water praatten, hielden de Republikeinen er een partijconferentie met Sarah Palin als gast. Goed nieuws, want conferenties brengen de stad dollars, aandacht en toerisme.

En er was de mensenrechtengroep Amnesty International. In een rapport getiteld *Un-Natural Disaster* wordt de overheid ervan beschuldigd de rechten te schenden van - arme, niet-blanke - mensen die door de ramp werden verjaagd.

Zin en timing van dit rapport zijn onduidelijk. Wie erbij was, weet dat de lokale en federale

Brass band uit New Orleans

Foto EPA

overheden inderdaad faalden. Media, boeken en films hebben dat laten zien. In *Treme* wordt Katrina al in 2005 'een door mensen veroorzaakte catastrofe' genoemd. Terecht. De ellende ná de natuurramp had grotendeels voorkomen kunnen worden met planning en politieke slagvaardigheid.

Maar een soort geregisseerde campagne tegen arme zwarten? In de door conservatieven bestuurd staten Louisiana en Mississippi wordt juist veel gedaan aan onderwijs en huisvesting, infrastructuur en wederopbouw - voor mensen uit alle bevolkingsgroepen. De federale overheid onder leiding van de progressieve Barack Obama heeft geleerd van Katrina; lokale en nationale politici werken beter samen dan ooit.

Sterker: de bewoners zijn het tegendeel van amechtige slachtoffers van overheidsfalen. Amerikanen, en zeker New Orleanians, zijn zelfstandig en initiatiefrijk.

Veel bands zochten eind 2005 tijdelijk een onderkomen in New York - voor liefhebbers in New York een zegen. Maar de meeste musici zijn allang teruggekeerd.

'It sounds like Rebirth', zegt een karakter in *Treme* wanneer hij luttele maanden na Katrina voor het eerst een swingende jazzgroep op straat voorbij hoort komen. Letterlijk is dat: 'Wedergeboorte.' Maar de opmerking is dubbelzinnig. Wat hij bedoelt, is de Rebirth Brass Band, een lokaal blazerscollectief dat de geest van optimisme, kracht en zelfredzaamheid van de stad al sinds 1983 belichaamt.

Diederik van Hoogstraten is correspondent in New York.